

J. E. Bogomil:

Na domačem dvorišču.

Dutke, putke, putke! Na, na, na, putke, na!«
Vsako jutro se je tako oglasila Drobničeva Marijanica s peharjem ali vedrcem v roki. In iz vseh kotov in koticov je prihitela raznovrstna perjad pred Marijanico. Milo se je ozirala proti tisti posodi, ki jo je imela Marijanica v rokah. Saj je hranila tista posoda polno bogastva za želodčke vseh lačnih, ki so se zbirali okrog Marijanice in nad Marijanico.

Marijanica ima namreč za vsako živalco prijazno besedico. Tako modro se pogovarja z njimi, kakor bi imela pred sabo kdove kako razumna bitja.

»Čopka, kaj me pa danes tako gledaš? Ali si že vse pojedla? Na, še malo, da boš bolj pridno nesla.«

»Ti pa, goska dolgonoska, tistole pojej, vidiš! Vse je zate.«

»Grahica, ti si pa sitna! Drugim kradeš. Na, tole je tvoje.«

»Oh, rjavček, ti moj golobček, ti si pa tudi že vstal? Na, da ne boš lačen.«

Ko tako dobi vsak Marijaničen hranjenček svoj delež, se kmalu razide vsa družinica. Golobje zagrulijo pred golobnjakom svoj jutranji pozdrav, gosi in race zabrozgajo po vodi in iščejo črvov, petelin in kure se pa spravijo na pašo po travi, dokler se ne poizgube po gnezdih. Petelin gre pa ondaj počivat v hladno senco.

Tako mine dopoldne. Opoldne pa zopet stoji ves zbor polnoštevilno pred Marijanico. In proti večeru zopet. Kako krotke so te živalce! Kar iz roke jedo Marijanici in nič se ne boje svoje gospodarice.

Sevé, Marijanica je pa tudi krotka z njimi. Saj je dobro, usmiljeno dekle, ki ve, kaj pravi Duh božji: »Pravičnemu se tudi žival smili.«

Na domačem dvorišču.